

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 326/2020
27.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парничном поступку тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Ранђеловић, адвокат из ..., против тужене "UniCredit Bank Србија" АД из Београда, ради утврђења ништавости одредбе уговора о кредиту и стицања без основа, одлучујући о захтеву Првог основног суда у Београду за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету тог суда П 52490/20, на седници одржаној 27.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у предмету Првог основног суда у Београду П 52490/20, **ОДРЕЂУЈЕ СЕ** Основни суд у Нишу.

Образложење

Тужилац је 03.11.2020. године поднео тужбу Првом основном суду у Београду, против тужене, ради утврђења ништавости одредби члана 9. став 1. тачка (i) и (ii) Уговора о готовинском кредиту од 20.07.2006. године и да се обавезе тужена да исплати тужиоцу на име неоснованог обogaћења износ од 12.346,00 динара, 2.493,97 динара, 1.944,78 динара, 1.348,76 динара и 702,14 динара, све са законском затезном каматом.

Први основни суд у Београду, уз допис П 52490/20 од 25.12.2020. године, доставио је списе предмета Врховном касационом суду, ради одређивања другог стварно надлежног суда за поступање у овом предмету и као оправдан разлог за свој захтев навео, преоптерећеност у раду тог суда, пре свега приливом нових тужби тужилаца као физичких лица против пословних банака, којима се тражи утврђење ништавости појединих одредаба уговора и/или кондаменорни захтев на последичну исплату стеченог без основа, у којим предметима се примењују кратки рокови, будући да је по правилу реч о споровима мале вредности.

Врховни касациони суд је одлучујући о захтеву суда за одређивање другог стварно надлежног суда на основу одредби члана 62. став 1. и 7. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је захтев основан.

Одредбом члана 62. став 1. ЗПП, је прописано, да, надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Одредбом става 7. овог члана, да, о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте.

Према оцени Врховног касационог суда, у конкретној ситуацији су испуњени услови за тражену делегацију из одредбе члана 62. став 1. ЗПП, зато што разлог изнет у захтеву првостепеног суда, представља оправдан разлог, који је од утицаја за делегацију другог стварно надлежног суда.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 62. став 1. и 7. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**